

Je Pátek 27. října, tady Jelenka Kabrhelová a Pěťpadesátěvět. Spravudejský podkázd se znam zpráv. V prvním díle šestidílné investigativní série Slopné Kdo Jevrach jsme vás vzali na místočinu. Do rodinného domu v obci Slopné na úpatí bílých karpát. Kde v roce 2011 rodina našla mrtvého 77 letého muže. Jsem viděl už krev na zemi v tom, v kuchyni, že bylo všechno od krve, vletala se na tohle bivačku. Se dělal na pohře, se sečal volatle, jo, tedko, tedko. Ani rodina, ani lékařka, která na místo přijela s rychlou záchranou službou, nekontaktovali policii. Že se nejedná o nešťastný pád ze schodů, ale o vraždu, se tak zjistilo až o několik dní později. Rodina mezi tím místočinu uklidila a zničila tak věčinnost. Policii nechťejí za žádnou cenu a tvrdí je, že nic nechybí a že se nic neztrati. Ujako vůbec neprípou chtěli, že by to někdo udělal. Policie se přišetřování vraždy seniora nesou středila na jeho podezřele aktivity, ale na jiný motiv. Krádeš, párkusů, zlatých šperků. Sout nakonec poslal do vězení dva mladé muže. Maroše straniáka a Davida Šimona, kteří užale 11 let zamří, že mi tvrdí, že jsou neviní. Nehoře byla si tady na začátek, jak nikoco vím. Než se člověk nějak jako v té hlavě neserovná stupi je tady. Tříbih dvou odsouzených na pozadí vyšetřování 12 let staré vraždy vypráví kolegyně Adéla Jelinková s investigativní redakce Seznam Správ. Zvuková výstření. Maroše straniáka s Davidem Šimonem jsem poprvé viděla na koncelonského roku, potom co jsem kompletě nastudovala z piských případů. Do 13. prosince, kdy jsme z kolegyně Kristine Havranovou poprvé navštívili v kuřimské věznici, pro mě představovali jedno velké tajemství. V materiálech případu jsem sice pročítala výpověď jejich těchdejších přátel a známých, těm svědectvím ale chybila plastičnost. Všechno se víceméně točila kolemi jednoho data, dne kdybyl podle policie zavražen Miroslav Sedlář. Jsem Adela Jelinková a tohle je druhý díl podkástové série Slopné Kdo je Vrah. V medích se popis Davida Šimona a Maroshe Straniáka obvykle zužil na pár slov titulku Brutální vrazy, Mladí násilníci ze Slopného, já ale chtěla vidět podstatně víc. Jací byly před událostí, která jim kompletně obrátila životy naroby a hlavně jací jsou teď. A vyzulálně vám přijde, že se změnil dost. Jaku před těma desetí ruky máte? Vystárl. Jako víc, než normálně asi by se stárl. Tak vědna 30 chlap, to je klok, ale myslím si, že on se stárl, že úplně takový je. Vystárl, možná je to tým, že je chudí, zchudl je takový, ale vyplavíš, že se stárl. Na rozdíl od Matky Davida Šimona Romani Sedláčkové, která ho jednou za pár měsíců ve vězení navševuje, jsem ani neviděla, jak oba odsouzení aktuálně vypadají. Poslední video, kde jsou zachyceni, natočili kamery v roce 2009.

Už pědle trávý marostraniák a David Šimon zamří, že mi věznici za brutální vraždu duchodce, která se odhrála v září 2011.

V poutech z klaslí a pohublí přijeli k vrchnímu soudu, aby se znovu pokusili dostat na svobodu. Odsouzený Šimon všechny přesvědčoval, že je ve vězení nespravedlivě.

Nisem nezpálka.

Když Šimon spozoruje na chodbě z Línského soudu televizní kameru, rázně pronese, že zvráž do duchodce nemá nic společného.

Policista hopak rychle natlačí do soudní síne.

Když pro vnám obrázky ze soudní síne v roce 2013 a 2019, Šimon řív působil spíš odezdaně a nervozně.

Vřipadalo mi, že tehdy ani netušil, co se kolem něj vlastně děje.

Obželování marostraniák David Šimon.

Osobně do ručení u obou 1.8.2013.

Na lavici obželovaných Šimon seděl vedle hubeného straniáka, který se strácev všedomodré vězenské uniformě.

Když šla před souslovenská vražda, odpikával si totiž ve vězení už jiný trost.

David Šimon s nagelovanými vlasy a stříbrnými naušnicemi vedleněj působil trochu nepatřečný.

Takže lupy zatovány a jám opužárat po nastáhnu na závodce vnesení obželovy i pára, které prošli.

A že nemajeme to, že nysi návod a podávám obželovu a marostraniák rána roznovšit.

Marostraniák při procesu podle němých videozáznamů bedlivě poslouchá, v obličej neprojevuje žádné emoce.

Oba, Šimona i straniáka, tedy spojoval hlavně nízký věk.

Na lavici obželovaných prostě seděli dva mladíci.

Kdy obželování tady stále jenom uvádějí, že oni jsou vlastně ty oběti, kteří jsou neprávem vstíhání.

Oni jsou ty osoby, které zasloužili tos.

Nepřipadá vůval.

Soce Radomir koudela v rozsudku, vek odsouzených zmínil taky.

Dá se říci, jedná se o mladé lidi, kdo ví, jak vše na ně zapůsobilo.

Kdo ví, jak vše na ně zapůsobilo, protože některé věci se prostě zvrtnou a může dojít kezkratovému jednání.

Svobě zvažil, ale tomto případě a za toho to postoje.

V žádném případě a dle našeho názoru, jiný než výmečný trést, není možný.

Co jsme s Kristím před první náščivou ve vězení věděli z celá jistě bylo, že se ani David Simon, ani maroš straniák s rozsudky zásadně nestotožňují.

Po 11 letech strávených postupně ve Valdicích,
na Mírově a v Kůřemi si stále stojí za tím,
že ve slopném nevražděli,
přestožebym přiznání a prokázaná lítoz
zaručili podstatnější drst.
Vodkac se s oběma odsouzenými na živo byla nutnost,
a proto jsem se spojila s ředitelem věznice v Kůřeme.
Kdy jsem mu řekla, že přídeme z diktafony a fotiáky,
zdůrazňoval mi, že jdeme do kriminalu a nenárokový koncert.
Aparaturo jak na kabáty,
jak naše novinářské vybavení nazvál,
jsme ale potřebovali.
Tak, vidím tady diktafon,
když bylo, když bylo,
když bylo, když bylo.
Tak, vidím tady diktafon a fotiáky.
Dva diktafony a dva fotiáky.
Jo, jo, jo.
Tak, já mám spoděžství na poučíní a potopistí dole,
který jsme si straniáka se Šimonem vyfotit
a zaznamenat jejich verzi přijde.
V té chvíli jsme ještě nevěděli,
že nás do Kůřemské věznice,
zдалené asi půlhodiny od Berna,
budoucnu pustí ještě tříkvé.
V tom prosinci na půl přšelo, na půl sněžilo byla Zima.
Před omšelými budovami
z 80. léce v krůhu
procházeli odsouzení
v modročerných vězenských uniformách.
Posadili nás do místnosti,
která přeschodbu souse dila
s jedním z vězenských oddílu.
Od společné chodby odsouzené
oddělují kovové dveře,
přeschodila s jedním z vězenských oddílu.
Od společné chodby odsouzené
oddělují kovové dveře,
přesto byly všichni na lépení na jich mřížích
a sledovat, co se děje,
přeba, když Kristina chodbe
pořizovala fotky hlavních postav
tohoto příběhu.
Nedřív za námi dozorci

přivedli maroše straniáka.
Bylo vidět, že vězenský mundur mu
ani trochu nepadna.
Dlouhatánské rukávy,
plandavé kalhoty.
Přesto se představil
a posadil na připravenou židli
se sebe vedomým usměvem.
Já si ráám nevím,
jestli nějak se se připravoval,
že když se tedy něco říct na začátek
nebo mám se rovno vdát.
Když se to, když se to,
a pak já se to rozpovídám.
Tak jeho ty,
tak když zační po začátku,
tak proč tady jste,
mě řekl.
Ne, ne, ne.
Byl jsem odsouzené za
lepěře zlatní stry,
neho, to jsem správožil.
To znamení, že jsem byl odsouzené
24 let a 6 měsíců.
A jistý, že jste,
co se týče té vraždy,
tak z toho, že jste se nestatožňují.
A po se bojují a bojují a
snaží se nějaký způsobem,
jak já tak dávit,
pokázat svoje na minu.
Straniák hned v úvodu
našeho několika hodinového rozhovoru
zminuje loupe, že ve zlatnictvích.
I když se to nemusí na první pohled zdát,
hrají v příběhu,
ale to se zpadala,
kdo to nepopíráme,
jak v první úvodském hodině
byl organizátor.
Straniák v řínu roku 2011,
tedy kráce po vraždě Myroslava sedláře,
tehdy jako 23 lety,
skutečně zorganizouval loupeš

ve zlatnictví v úhreském hodině
a následně i v hodině.
Dva maskovaní o zbrojení muži
ráno přepadli zlatnictví
v centru úherského hodinu,
odnesli si zlaté šperky
a zlatra hrozí jim až 12 leté vězení.
Oběhli dva kluci,
ten jeden hned od dveří měřil
na prodavačku,
která tady vlastně byla v prodejni
učirela prácha,
a jenom chtěli zbožít,
aby vytala z polto.
A oni si doravli do nějaké tašky.
Naštěstím to tam všechno neblezlo,
protože si myslí,
že to ta prostě jenom chytnout do ruky,
ale to jsou ženě při špinlené.
Máli celé paletky, snáramky řetísky a přívěžky
a utekli z obchodu.
Majtalka mezi tím překlala polici.
Zlato, které stranák z kamarády z prodejni ukradl mu,
tehdy pomáhle přeprodávat právě Davi Čimon.
A pozdějí za to dostal podmínku za podilnictví.
Loupeží ve zlatnictví
v poslední době v hodině přibývá.
Tento kráci jeden ze zlatnických obchodů
vybrala čtverice lupičů.
Tě v tražli do vnir v maskách
a se strzelnými zbraněmi.
Použití se jim podařilo získat čperky
za více než milion korun
a z místa pak odjeli osobním vozem.
Policisté okamžitě po nahlášení události
rozjeli pátrací akci a informaci
o podezrelém vozidle předali všem lídkám v terénu.
Pakatele se podařilo dopanout
v uherském hradišti
ve spolupráci s uherskohradištskými kolegi.
Stranák tedy zorganizoval celou partu.
Skupina se dala dohromady v baru Koruzó,
podniku na náměstí v uherském hradišti.
Mladí lidé z okolí,

věčnou studentů učilišť nebo střední škol,
se tam pravidelně po škole setkávali.
Na podzim roku 2011 do Korza
začal chodit právě i Straniák,
kterému později říkali
Majo, nebo Slovák.
Takto na něj spomínají
jedna z tehdejších náščekvic Korza.
Jak jsem říkala, je to hrozný zbovaštitel,
tak on se nám vlastně
z začátku představil,
že nějaký pojštovák,
měřší nějaké smouhy
nepo něco takového,
a měl tři čkanovou povokošli
a právě bylo hrozný týp,
že ho chodil v latiek,
takže zvládnitelné,
a zkužit jen v ruce,
a pak vlastně bylo jí situace,
kdy měl vlastně někou kufřík,
přijel v něm, kdybym říkala,
kdybym říkala, kdybym říkala,
takhle to bylo hrozný nápad ne.
Měl si prostý tu polinovku,
tak toho propožil prostě na stůl,
předně mýval u sebe hodně peněz
a nijak se netajel plinovou zbraní.
Myslní kluky po věčnou opáreled načí,
než byl on sám,
si dokázal rychle získat.
Kromě oblečení byl ale výrazné
ještě kvůli jedné věci,
napravém rámeně měl vytetovaný hákový kříž.
Podvouletech na mírově
si ho ale nechal od spolu vězně předetovat,
přípůli tomu, že změnil názov.
A vím, že ten maroš tam se dával
taky už píčaté boty, noudbu,
pracovala, vypadala,
jako že dělají nějaký biznis.
Zpomínky náščekvic baru se vesmě schodují.
Tak jsme se seznávali s ním
a pak vlastně už jsme se jako skázali

s ním i s Davidem, i s dalším malým atel.
To byla takové tráště,
když jsme se tak poznávali
z různými malými atel.
Různými věcmi,
který jeden z tehdejších náščevníků
korza změnuje, jsou právě loupěže.
Sám byl součástí straniákovy skupiny,
složené s 10 mladíků
ve věku přibližně od 16 do 20 let.
Někteří z nich měli podmínky
zakrádeže v obchodech nebo násilné rvačky.
Přiloupežích měl každý svůj úkol.
Někdo oblížel terén,
někdo čekal v auti a z uloupeného zboží
sundával cenovky, nebo zlato přeprodoval.
Takže to přivezli sem k mě,
tady se to přibralo,
a celý ten pikrel sem zanesl
do to jedno,
jako že do to celé vlastně odem koupil.
Je nám, že jsme byli tak blbí,
že jsme to všechno děli v ten jeden den.
Samozřejmě ten, kdo to koupil,
tak se o tom dozvědělo,
že si někde něco zpláchalo,
takže si došel zpátký pro peníze.
Kystuji, že nám přišli, byl, že nás neudá.
Hlavně kvůli podobným problémům
skupinu rychle identifikovali policisté,
nasaděli na ně od poslechy
i pozatíkali.
Mezi loupy, že mi navíc Maroš Straniák
dostal do oběhu několik desítek
tisíc padělaných korun.
Za to všechno si vyslechlo
rozsudek osm a půl roku vězení.
Protože se Zlatnictví
i Straniákovy padělání
řešili zhruba o rok dřívnež vraždá,
byl v době sódu týkajících
se smrti sedláře už rok ve vězení.
Jsem myslil, že jsem frajer místo světa
a byl, že jsem na to odělal,

jakové narazy jsem odělal špatné a
byl, že policet na se to asi
odělal určitým způsobem od
a by se byl, že jsem odělal,
byl zlízkou kraji,
tak možná se sedím
a naleko jiné autovodí to vraždí.
A nebych to mohl,
tak to vratím všechno,
ale byl, že ten čas neděl vrátit a
jsem byl byl mi,
to to si může sáv.
Až do svých 16 let vyrůstal s matkou
a jejím partnerem na Slovensku
v okolíbanské bistryce,
odkud pochází.
Liž mluví je to sryšet.
Často míchá slovenská slova s českými
a ta vyslovuje nedokonala.
Na Slovensku vychodil základní školu
a rok se učil automechanikém,
školu ale nedokončil.
Když v roce 2005 přišel do Česka,
když okam žitě začal žít sám,
i když mu nebylo ani 18 let.
Oce neviděl 20 let
od dobych, kdy ho v 16 letech
vyhodil z domu.
Podle Maroše, protože nebyl spokojený,
že jeho si nepracoval.
S matkou poslední roky nekomunikuje.
Má nevlastní sourozence,
s nímiš už ale také
není řadu let v kontaktu.
Když katatáři,
když se se rám vrátilo na Slovensku,
a tam máte rodina?
Mám, mám, ale já buduš to,
než mám v kontaktě.
Mám rád samotlarský život,
a prosím,
já to jsem usložit ten život.
Nežstraniáka zavřeli,
pracoval na živnost většinou

jako podejce pro mobilního operátora
nebo pro obchodníky s energiemi.
Poslední měsíce na svobodě
se podle svých slov dál na špatnou cestu.
Tím, že organizoval vyloupení zlatnictví,
si dnes odůvodňuje,
v ročce na něj začala soustředit policie,
a proč skončil, podle sebe neprávem,
ve vězení za brutální vraždu.
Byl jsem malý na tom,
a počke,
za některé věci se stidím,
nebyl jsem zvrtný,
nebyl jsem dobrý,
byl jsem zlý.
Když nevím, koho jsem nastrala,
dal mi toto trošku,
vyžradí jak mě,
ale nevím pro zrovna Davidové,
jakou seba bych to chápal,
nebyl jsem svatý, ale
a je prož Davidový.
Straniák mi, při našem rozhovoru
ve vězení z Dura,
vňoval, že si myslí,
že je na tom spolu odsouzený Davidšimon ještě hůr,
než on sa.
To, že on vlastně de facto
záníc,
kompletně je dřes dvacet let,
a jestli mám to,
dělal zlatnictva,
a vlastně dnes za to jsem dostal právě,
musím mám olet,
takže on
další důvod neprávem,
si dělal než ještě na tom uršeně,
že kudy tomu
sema se mu viděl,
že o co seděmala,
to je špatný.
Bylo pro mě důležité nechat oba dva,
straniáka išimona,
otevřeně mluvit.

Znala jsem spis,
některé věci mi v něm neseseděly,
ale byly tu soudní rozsudky
a důkazy, jako třeba
svědecké výpovědi a pachové stopy.
Víme.
Ale je však jasné,
že dosavadní důkazy
jsou takového rázu,
že jsou dostatečně spůsobile
třici a no,
máme dostatek důkazů,
které jednoznačně světsí
a bez jakékoliv pochybnosti,
že tresný čejen
spálkali obžalování.
Jak spůsobile jsou důkazy,
o který hovořil souce
radomírkou dela,
kterých částech podkáztu.
Tohle byl ale začátek.
Museli jsme s Christím počítat,
že to, co odsouzeně říkají,
nemusí být pravda.
Pamatuju si na ředitele věznice
v kůřimi, kterými po první nášče vyvolal.
Ptal se, jaké to bylo
a zdůrazňoval mi,
že vrahové bývají velmi přesvětčivý.
Jsou ale před vážky
nebo, že případem tak zvaných
vragů ze slopného?
Tak ty, jenom se ta karta musí otočit.
A jak má motivaci,
od co zaničujem na doživoti?
Výrola náděj, nic jenom nezbyvám.
Já to samé.
Měží tomu, že se neco změní,
a karta se otočí.
Neví kdy, ale jednou.
I když o sobě stranák říká,
že je samotář a samorost,
je taky otec.
S Monikou, matkou svých dvou dětí

se po vzájemné domově rozešli ve chvíli,
když ho po prvé zavřeli.
Ve vězení, stejně jako Shimon,
každý den pracuje,
a Monice tak pravidelně posílá výživná.
A matkou se vidíte?
A ty jsou, tím je teď, kolik?
Si matkou za chvíli, má celé 11.
Bohám, jestli všechno bavíme se,
jenom se vyjel,
ale si to je, když vás odsudíte vás
na 5 let, na 10 let,
nemůžu po nějakom chtěji,
aby na mě očekal.
A když si to povedali,
že to musí konec, bo je to lepší.
Ta cera, když si ta nastoupil
do měznicé,
teď se řekl, kolik byl očekal.
Do měznicé.
A když klasu byl?
Každý rok.
Jednou zero.
O své bývale partnerce Monice,
se kterou strávil 4 roky
a má snít dvě děti,
straniák tvrdí,
když se důzná.
S Monikou jsme se viděli dva krát,
bydlí i s dětmi, pojmenovanými
porodičích Maroš a Monika,
a fenkou Casey Kousek
od Uherského hradiště.
V rodinem do mě,
který si kupovali ještě
společně s partnerem Marošem.
Do věznicého všichni chodí navštívovat
každý rok na podzim.
To má Maroš straniák narozeniny.
Tak mi, jak chodíme, jednou do roka.
Já jsem na tom tak trvala,
ale nysi bojí.
Jo, bojí možnost.
Pravě, že toto strane,

že se zachová tyto fotky.
Sedíme s Monikou a dětmi nad fotografiemi,
které dala Marošová matka.
Když jsem se na fotky z dětství
ptala jeho samotného,
myslel si, že už žádné neexistují.
Ale tohle je mamka, tohle že?
O, ne, je tady.
Jo, mamka, babička, jo?
A to bude oč.
Takže tam si jdu dělat.
S kým žádnou fotku skutečně nemá,
je Cera Monika.
Byhem dvou měsíců, kdy byla na světě,
se focení nestěhlo, pak už byl ve vězení.
Starsší musinovy byli tehdy
nece lé tři roky.
Nese musice hodně podobá,
praktického, ale nezná.
Marošová, to je sílu bez ešte nátaťku.
Jako, že myslím, jako zděctví.
No, ale to je akumulát,
jak jsem si spoměl,
že jak my mluvával,
jak učil do práce,
to zpělá to jako jediné aso.
Jsme kudi škodívali práce ráno,
jak jste mluvávali?
Tak, že jste mluvával, to je stačku.
Tykla, já mám nové telefoní číslo,
takže můžu...
Věřím vám někdo chto.
Měm tak měsíc nevolil,
a jinak třeba každou nedělej.
Vezenský žád dovoluje
od maksymálně 20 minut deně,
a napředem skválený omezený počet čísel.
Proto Maroš Junior zminuje,
že si teď odsem vládne můžou,
jeho nové číslo ešte neprošlo
s kvalovacím procesem.
Když jste znam čísel plný
a odcouzený chce nějaké číslo přidat,
musí nejdřív nějaké jiné vyškrtnout.

I když už Monika s Marošem
netvoří pár,
je jeho bývala partnerka pevně přesvědčená,
že nikoho nezabil.
Sama se pokoušela kontaktovat
tady, aby se jeho nejasným případem zabývala.
Takže jemu tekly roky s dětškami,
to s ní kdo neuvědomuje.
Dětskami byli malé, ale neroztli.
Jako matka samozivitelka,
se Monika musela vypohrádat zlohy
opravit dům, který se i začal
v podstatě rozpadat nadlavou
a hlavně postavit se přesudkům okolí.
Vyrastat by statinka,
a pak škola a tak dále,
že ty dětská hnusne.
Když mi Maroš to by vykládal,
můžu spolužat, říkala,
že přijel, taky ned někoho zabilo.
Narmálně nátvrdil,
tak si Maroš ptalo,
že se vlastně stál nebo tak.
On bylo malé,
ale do vprve nebo druhé třide,
prostě hrozné.
Dětská se s tím do piate tři dyně beví.
A co se mohlo to řekali s ptou?
Tož by jsem říkala,
že zavrany no,
že ale vraždu, který mě udělal prostě.
Ale hlavní včetary,
to už všetci vědí,
který se nám cítí.
Zatímco stranák ve vězení
viditelně ze Síriel,
David Simon oprotitomu dramaticky zhubil.
Stvářemu vystupovali výrazný nos,
o které mi později řekl,
že ho nesnáší,
a pronikavé hnedé oči.
Kolem Krkou měl po celí
několika hodinový rozhovor
uvázanou tmavou šálu,

na sobě plan dáviš do modrý kabát.
Věci, o kterých vždycky
mluví jako ozimních doplňcích,
tak se jim ve vězení říká.
Já jsem se choval jako debil
a prostě bylo mi všechno přednější
před rodinou, před vrací doma
a před těma to věcma,
jak říkám, jako food,
jsem přemýšlel nad tím,
abych někde viděl peníze
a přemýšlel se nad tím,
abych někde zájal z nějakou holku
nebo z kamarádam.
To prostě byl můj život.
Nad tím to jsem foodem na přemýšlel.
Já si uvědomil tě věci,
co tomu předcházely.
Tady ty věci,
že jsem dostal podmínku
a vždycky jsem se snažil
tím životem proplovat nějak
tak abych neměl žádný problémy
v velký horázu,
aby se nikdy do vězení nedostala.
Proto je pro mě úplně
nepochopitelné,
že jsem se dostal na takové roky
do vězení.
Išimon, stejně jako straniák,
připisuje své odsouzení tomu,
že se účastnil,
když neprímo jako překupník,
loupe, že v uherskobrodském zlatnictví.
V přeprodáváním zlata si přivedělával
dlouhodopě.
A nejen on.
Spodice níh materiálů a výslechu je patrné,
že mladí lidé na uherskohradišsku
získávali peníze právě zprodeje
nebo přeprodeje nepotřebných
a rozbytých zlatých šperku.
O tom muví i hlavní vyšetřovatel
Vraždivé slotném Pavel Kucík,

kterém bude v tomto díle ještě řeč.
A tenkrát,
to byla taková zlata doba,
a já říkám, kdy vlastně tady na hradišsku vládlo,
to, že kdo by kupuje zlatovéma
a prachy, tak je jako král.
To mě zaujalo.
O mládeži obchodující se zlatem
jsem nikdy neslyšel.
Takže ten trend v té době těch mladých
byl takový rychle získat peníze,
proto oni jsou vzímí svojej vrstevníky
školáky a také neustále atakovali,
aby přinesli něco s domovou oprodalí
a to z což se jako jim dárilo.
Že by ale před 12 roky
vraždil ve slotném,
jako snažil jsem si jim neustále vysetlit
kde jsem co mohlo dělat,
jak to mohlo být, co nemohlo být.
Oni vám odtím byl to veličit,
protože kud jsi to podelo?
Že jsem o tom co něco vědět
a si myslím si, že argumentovali
pachový maztopama,
že jsem s tím určitě měl něco společného
a že jsem tam byl
a že se to posralo nějak.
Já jsem mu říkal, říkám,
já jsem mu pravdivný, kde nebyl.
Říkám, já jsem to člověk a životně neviděl.
A když byl vězení za loupé,
že Šimon byl ještě na svobodě.
To se ale počátkem řína 2011 změnil.
Kdyžel autem,
zastaviliho policistek
zdánli vyběžné dopravní kontrol.
Mě tehna zastavila,
ta policie vlítla na mě vlastně
trázal zálvalová hrnutka
a mě jsem stál povalený,
mě posíleníci řevali na mě,
že měli do držky,
kde mám zprání, kde mám výstup,

takhle věci.
Já držím plně na sílu,
jako mě z máho pohodu mi to přišel,
že na to nemají práv.
Protože jsem si říkal, říkám, tak já nic lep dělám,
nemám s tím ní společené,
ten mi prostě týrají nějakýma výslechama.
Já jsem tam mohoto vej,
několik hodin jsem tam mohoto vej,
několik hodin je nechali na celém cérpezece.
Plně v nerevech s osedě,
proč jsem tam, co jsem mnou do dělá.
Prostě mi říkal,
že se to děláme
a leci přiznáme,
že se to děláme tak.
Ze spisového materiálu
k případu opravdu nevyplívá,
že by se Šimon před policijními úkony
jakoli skrýval.
To zásadní, co po něm chtěli,
informace k případu nebo vlastní doznání
jim ale nedal.
Podle svých slov, proto,
že k vraždě Miroslava sedlá,
že neměl vlastně vůbec, co říct.
Prostalo se, že by to bylo napadnout.
To mi měl ani nenapadlo.
A když vás obvinili,
tak stejně by mě to nenapadlo.
I když mi obvinili,
tak stejně by mě nenapadlo,
že by mě mohli dan do vás by.
Když už jsem byl ve vás bě,
tak jsem si říkal, že to přece
není možný, že to musí za týden
nebo zaštrnáznout někdo přijít
a říct mi, že to je opravdu,
že to prostě se spletlí a že to prostě jít.
To se ale nestalo.
Znamlej vím,
že si o tom mám rážka myslá do všem.
Celí ty situaci,
protože jsem vlastně zavřený

a to jsem se rozešel,
nebo jestli je to pomsta policie za něco,
nebo je to prostě jenou blbá náhoda.
Potom, co Davida Šimonad definitivně
odsouděli na dvacet a půl roku,
poslary ho do vězení ve Valdicích.
V prostorách někdejšího kláštera,
kde se věznice nachází,
je největší koncentrace do životně
odsouzených vězňů.
Odpikávají si tu tresty
za ty nejtěžší zločiny,
vraždy a násilné loupeže.
Kdy tomu mají Valdice
jeden z nejprísnejších režimů.
Když to řekl otevřeně
9 měsíců, kdy jsem přijel do Valdis,
tak jsem 9 měsíců přemýšlel
na tím měsící, se mám oběsit, nebo ne.
Pak jsem si řekl, že ne,
tak jsem si řekl, že to za každou cenu
přežiju tady, tenhle pobit.
Takže prostě tak to je.
Nemám na výběda, neměl jsem.
Ve Valdicích se Šimon vyučil
kovo obráběčem, protože
auto mechanika na svobodě nedokonšil.
Mě v velkou oporu.
Pravidelně si telefonuje s mámou i tátou,
se střenícemi nebo babičkou.
Nysme se zmarošim a Davidem
v prosinci v Kořimské věznici rozloučili,
dohodli jsme se, že moje číslo
na seznam svých kontaktů přidají.
O té doby si i pravidelně telefonujeme.
V té době mi Davidšimo nabídl tykání.
Čekala jsem to, a kývla.
Jsme skoro stejně staří,
vykání nam nabíc občas v komunikaci
zpíš překáželo.
Šlo o puku znaklnici mě na svojí stranu?
Možná.
Chtěla jsem ale, aby byly přivzajemný hovorech
oba upřímní a uvolnění.

Sama jsem zůstala obezřetná.
Během těch telefonátů
spozem říží jsem se toho dozvedila
mnohem víc,
než by se podařilo za několik
osobných návštěv.
Třeba David rád poslouchá německý rep.
Ve vězení mají diskmeny a repráčky.
Mároš vykládá taroty
a je mistrku řími v hraní šachu.
David se ve vězení při výrobě
roušek za covidu naučil šít tak,
že si sám spichnul kratiasy
a zůžil kalhoty.
A rád vaří.
Jídlo připravuje na sporáku na vězenské
chodbe pro sebe i pro některé
spoluvězně.
Mároš,
i když by to do něj na první pohled
nikdo neřekl,
rád,
a podle Davida dívně,
napokojí především tancuje.
Především jsem ale byla světkem jejich propadů.
Takhle vypadal můj telefonát
s Davidem Šimonem,
když letos v Černů slavil
2.30. na rozeniny.
Že by tohle lečí na tady.
Míval to tak,
jednou za dva roky,
ujď nějaký velký propad.
Jsou věřnosti, nerozedíš?
Je to prostě
ale zekrikem, ze všechná.
A ty mám úplně noc,
tak díky pořád špatně.
Máš rýmu?
Ne, mám úplně noc,
protože se mi vpustili hrachy
a prostě by to zaplenilo.
Jedním z lidí,
kteří se Šimonovým a straniákovým případem

bývali nejaktivněji,
byl Davidův otec Dalibor.
Někdy se nesmířil s tím,
že jeho syn sedí ve vězení.
Sám se pokoušel mluvit s rodinou oběti
nebo se sedlářovými přátely,
aby se o jeho životě dozvěděl víc.
A aby mohl, podle svých slov,
najít skutečného vraha.
A zna Davida,
ty se poslede a vyzvojí něj co neví.
Tak to řekujeme,
to zemhrá, že jen díky nejde,
tak to dámo řekli.
Ale vím z to prostě,
máma ty zaměla k rádíky,
tak jsem prechál,
a to tam bude řezíčný.
To tam horek rovíl.
Dalibor Šimon se opakovaně snažil mluvit
i zvyšotřujícími z linskými policisti.
Podle jeho slohoahal odbývali
a naopak mu ještě před obcouzením
zdurazňovali, že má se navrát.
Jeho aktivite ale výrazně pomola
v dalších fázích případ.
Osvětlila některé zásadní momenty
činností ustice,
když bude v dalších dílech podkástu ještě řeč.
Řekám, mě to zebralo,
nemajde se dokužovat,
protože ty hnoci proměny
a tedka chod jsem vymýšlel
prosto co udělal,
jak bych můžu holoval.
Ale prostě,
pak dojdete k tomu soudu
a zistíte,
to jste mnoho.
A máte absolutně brký myšancí.
Sokoliv, udělal, nic.
Období, kdy se Davi Čimon
které rozváděli.
David chvíli bydlal s matkou,

chvíli s odsem, chvíli sám.

Podle jeho matky Romani sedláčkovém
v té době chybyla hlavně životní istota.

Ptala se, co na to jste udělalo.

A?

A věřila z tomu.

Věřila, protože

vím, že on by to alfajne byl schopný

a se nerozkážu přistavit,

že by on byl schopný

jako takového násily.

A byl byl schopný,

byl byl byl schopný to držet

třeba desedlé,

že někomu jako takové zabil.

To se nerozkážu přistavit.

Ne, ne.

Já vůbec na tím nevšem myslám,

že by on to vůbec udělal.

Jako já se divím,

že tam vydržel.

Tak mám to řeknu,

že vůbec vydržel mezi takovou sebranku

a takovým, co tam je za lidi,

že to vůbec jako vydržel.

Že opravdu má v sobě tolik síly

jako že nemocné

z toho prostředí, které tam je.

Romana Sedláčková pracuje

velkou část života

jako kuchařka v materské škole.

Když se díváme na rodině fotografie,

rozeznáváme mladšího bratra Davida

od staršího Dali Bora

hlavně podle účesu.

Jak říká jeho máma,

vždy byl ostříhaný na hřiba.

Doma s nimi byla hlavně ona,

otec odžil za prací.

A oni tým,

takže to bylo takové večerické pohádky

a ještě mě to povídá jedno.

A ještě mě to řekni,

a co řekl ten,

ne, třeba vám se se tak různě povídal.

A ještě mě škráby na zárok,
a ještě to tak, a David byl takový,
dali Bora nipot, ne,
to mu stačil to čtení
a tady to opac pocaji,
ale to David byl takový,
jako řekni u něci.

O Davidovém luví paní Sedláčková
jako o člověku,
a ještě mě důvěřivý
a se všimi dokázal vždycky pomoct.
Jako dítě byl velký mazel
a na rodinu byl citově doznáváný,
mámně se úděně snažil udělat
za každou cenu radost.

Třeba když jí daroval jeden snáramku,
které straniák ukradl ve zlatnictví
a který potom přímo z ruky
na služebně přivý slechu
zabevedy policisté.

Řekám, David, kde jste vzál,
Řekám, ty jsi na to viděl.
Děkám, že tak po dařivo.
Řekám, Řekám, že řekám, Řekám,
že maradce se po dařivo,
Řekám, že tě zostupem času.
Ale on to dovědět tak,
že doné se mě to jako poklád,
jako mámku.

Ještě neti neco doné su.

Od Davida vím, že občas má obavy,
jestli se bude mít po výkonu trstku,
kam vrátit.

Na otázku zdajího strach opodstatněný,
paní Sedláčková odpovídá,
že pro něj má v domě připravené

Doježdí za ním jednou za dva a štri měsíce, tak aby se vystřídala celá rodina.

Oba odsouzení totiž můžou přijímat návštěvě maximálně jednou za čtyři týdny na 3 hodiny.

Je to výzení, mladý člověk, chce rozletět, chce leti do světa, chce mě tu svoboru, chce tu volnosti,
nakoupali štěhcí,

chce jít randis holku a furt si říká, proč?

A proč tedy hledáči kriminalistů padl na stranáka se Šimonem?

Co k ním policisti dovedlo?

V policijním spise jsem odpovědne našla.
Jediné, co se dalo, vyčít bylo, že na ně udejně jednoznačně ukazovali pachové stopy.
Tým, ale policisté museli odebrat na základě konkrétního podezření.
Proto jsme se rozhodli mluvit přímo s hlavním vyšetřovatelem případu, Pavlem Kucíkem.
Dobrý den, já zhaním pana Kucíka, Plovla.
A pápa kucíka, Plovla.
Už to nemězí.
Dobrý den, Plovla Kucík, vyvalí detekty?
Dobrý den, Plovla.
Já jsem Adela Jelinka.
Už je v civilu.
Po službě na Zvinské kriminalice, kde měl podle svých slov nezhodiznovým vedením,
pracoval až do roku 2019 pro speciální policení tým tempus,
který se zabývá závažnými nevyřešenými případy.
Když jsme u něj zazvonili, nebyl vůbec překvapený.
Pří nás čekal.
Pani, když sekunduř, přes rok se zabýváme případem Vražďavě Slopném,
kde jste byl lavný spracovatel a znam to, že o tom natračíme podkáz.
Tak samozřejmě s vámi chceme o tom udělat rozhovor.
A jak tomu, co říct, důjec?
Já myslím, že o?
To, že tak dlouh je.
Jak jste vy vůbec, jak ho došel na Marusě straně a nevyrašenou?
Na význat ten krát, ještě to vezmo časově,
tak postupem času jsme natypovávali různé skupiny pachatel,
nebo dvojice a teda.
A větší skupinky, které dělali násilný lópež,
a další věci, které je zpěžitě známějších.
A pak se typovalo z těch starších zdravokolosti.
Ten straněk ten krát figuroval pežích tadym na zlatnictví.
A jsme zase u zlatnictví.
Pro kauzu Slopnémá klíčový význam lópež v uherském brodě.
Straněk, tehdy maskovaný šátkem a kšiltovkou,
a jeho komplic vtrhli do prodejny šperku
a ukradli za to za 2 miliony korun.
Na prodavačku straněk měřel plinovou zbraní,
a že na jim proto cenosti rychle videla.
V brodě loupil 15. řína 2011,
tedy necelý měsíc po brutální vraždě ve Slopném.
Prostudovala jsem i materiály k loupě žím.
Zjistila jsem si spisové značky všech dokumentů,
které se kauzy týkali,
a Šimonov obhajice šel tisíce listin
ofotit na Zlínskou kriminálku.

Všichni, kteří byly do loupěžení,
jak zapojení vypovídali,
že Šimon pouze přeprodával zlato,
a že se plánování akce neúčastnil.
Už od startu vyšetřování,
tedy od začátku roku 2012,
Šimon zároveň policistům vypovídal,
že k prodeji zlata ho v den loupěže zavolal známí.
Tenho následně se znameníl s jistým majem,
o kterém se pří až později dozvěděl,
že se menuje Maruš Traniak.
A vím, že mým dělával kamarád,
ten Tomáš Botek,
no a vím, že ten mi to hrál slověl.
Že se být za ní mohl přijet,
s tím, že oni hledají někoho,
nebo hledá někoho prostí,
kdo by bude schopný,
takové šperky,
ale jsem říkal, že vím,
protože jsem vlastně zdal dva lidí,
takhle jsem se k nim vlastně jak dostal,
že to bylo poté loupěž,
když on měl slověl.
A ta loupěž do...
Měl jen o 15.
Jo, on to těžíš taky říkal,
Maruš, že jste se vlastně neznarej,
nebo tak obýjenit,
že byl hledu, že jste prošel,
ale že v dobře vraždy
vlastně se ještě neznamen.
Příje se znameníl Tomáš Botek,
který ve věci Zlatnictví
dlouhodobě nevypovídal
že by se loupěže v Brodě vůbec účastnil.
I přez jho milčením, ale jsou tady
v roce 2016 udělil podmínku.
Světčili proti němu totiž jiní.
V rozhodku se píše,
že Botek sprostředkoval výkup Zlata právě
u Davida Šimona.
Co jsteš nebylo?
Bylo důležité

botka na jít,
a o okolnostech výkupu šperku
v řínu 2011 promluvit.
Nakonec nám podařilo
spojit se s jeho matkou,
která mu kontakt předela.
Tomáš Botek se nám ozval,
a my jsme za ním z Christine vyrazili na sever Čech.
Jak vlastně se o ně dva psetka le?
Je to v strašně dálno.
To je se znamoval.
Je to možno, že jsem se znamoval,
a to to je možná, ale...
Oto při jaké příležitosti,
protože David měl nějaké
něco ze zlatem dělat,
a kdy jsem se pojebola s toho skupinkovou,
tak jsem vyjoval,
že nějaké to zlatinství dělali,
a ten strane a nějakho slověle
si prostě nevím kam s tím.
Takže to bylo v té době,
když oni už veloupili to je do zlatiství?
Jo, to je ten důkář práve,
který vlastně stalo ta vražda
před tím zlatinstvím.
To se nám mohli vůbec jako žádně znádnou.
Ta informace byla tak důležitě,
že jsem musela botka zeptat ještě jednou.
A můžete mě ještě jednou pobsat
teda přesně tu situaci,
jak stej se znamoval, kdy to bylo opravdu
prostě co najdetálnější, co se by bavuje tak?
Jeho, že asi bylo v tom tomu
to, že ten stranák si neptal prostě,
ale si bych nevěděl,
kdo by to mohlo takhle od nich zítat.
Já se to první myslel,
že si jeho řiděl a starandu nemoto,
ale znal jsem David a s tím,
že já jsem taky v té době kupoval práve šperky,
já viděl jsem, že ten David se v tom pohybuje taky,
ale jakože neviděl jsem co
a já jenom jsem prostě nějak předel kontakt.

A bylo to teda v boté jedné loupěži?
No bylo to určitě po té loupěži,
protože ten stranák by měl nejel cenový,
jen načí ho než...
Inými slovy botek
při našem rozhovoru
značně posílil tvrzení Šimoné a stranáka,
že se se známili
až v době první loupěže
v uherském brodě,
tedy necelý měsíc povraždě
Pojďcení akci,
která se zabývala loupěžnými přepadeními
v brodi a hodoníně,
pojdcisté pojmenovali Kritsýménem Majo
právě po stranákově
jako organizátorově trstných činů.
Při domovních prohlídkách
u něj vyšetřovatele našli dvě zbraně,
plinovou devítku
a rovně šplinový samopal.
Stranák mi k tomu řekl,
že ho zbraně vždy bavili.
Prysie pořizoval, jak proradost
takvůli zmíjeným přepadením zlatnictví.
Vždy ale zdurazňoval,
že se jednalo o zbraně s slepými náboj.
Ani jedna se, ale typem,
nezhodovala se zbraní,
která zabíjela veslopném.
Jedním z hlavních vyšetřovatelů
vykradených zlatnictví byl,
nám už známí,
komisař Pavel Kucík.
A takhle se to vlastně selektoval
a tak jsme se dobrojili až
a pak my se postatitím,
že se postupně vyločilo to okolo ní
a to, co se natýpovalo okolo,
tak pořád nám vypadávalo
a u nich se začali ty stopy nohy.
Začali se potvrdzivat, můžeme.
Z vypisů straniákových telefoní hovoru
v měsících kolem plánování

loupeži ve zlatnictvích na víc vyplývá,
že vzájemná komunikace
mezi odsouzenými začala
až ve čtvrtá deset večer
15. hoří na 2011.

To je v den, o kterém hovoří botek
se padli zlatnictví v brodě
a té měř měsíc
povraždí Miroslava Sedláře.
Tak hlavně botek třeba tak ten říká,
že se známil Šimona se straniákem
až kvůli té loupeži,
protože straniák zálnil několik doby
prdla zlatov a botek řekl,
ale já znam tady Šimoná,
takže oni jako se nezlede
a to dokonce dokazuje
jako vypis

telekomunikaci, kdy je ich
hovoří začínají a komunikace
15. hoří na.

A to přece nevedím.

A tak je bys podvojely
to je ta relativní problém
bo táto opravdová právě
tu my nevíme.

Varianta jedna

Šimon sedí v autě, čeká na straniáka
než přijde z baráku ven.

Varianta dvě

straniák čeká na Šimona,
než přijde z baráku od veslopním
do autra nebo tam do spolu.

Až by si začali potom

toto je vraždě jako.

Ne, to já netoším,

to se bavíme o něj čem, co já vůbec nezdejím.

Musíš to někde viděl, ale nevím,

proč bych se tu nás nevěděl.

To tam je ano.

To to je jako on to řeknu.

Vyšetřovatele, kteří pracovali

jak na loupěžích, tak na vraždě veslopném

s vypisem straniákový hovoru

ale v tomto směru nepracovali.
A množství záznamu
straniákových telefonátů
po řízených případech zlatnictví
se vložili na cd
do přílohy spisu vraždy veslopném.
Proci sądy pevně stáli za tím,
že se Šimon s straniákem v době vraždy znali.
A co dalšího
jsoucům z linčtí vyšetřovatele neřekli?
Jak se kriminalisté chovali
k dalším podezřelým, na kterým
ukazovali pachové stopy?
A jak věrohodný tento důkaz
vlastně je?
Poslouchajte
ve třetí epizodě
investigativního podkástu
Slopné, kdo je v rach.
Najdete ji příští pátek
v podkástu 5.59
kde kori ho posloucháte.
Už bylo fakt sa nadráné,
jako že mi tam po čtyř hodin
odpoledné
bylo ráno chypřeři
a vím, že tehdy bylo na tom patře
víc jako kluků, které pozbírali
kdožku přišlo,
že si typovali na kogo, kdy se to
nejlípě kovodil.
A myslím, že já jsem
byl ušetcený a znaměšel
ten David, Simon.
Ale možná tam bylo ještě víc,
protože...
Ale jinak
jako regulérní důkazní
prostředí musím jít,
že mi pachový identifikat 7 ráz po zády.
www.mooji.com